

Николай Райнов

Царят на въздушните
духове

Френска приказка

В онова време, когато Карл Велики управлявал царството на франките, в град Бордо живеел един млад и храбър рицар, по име Юон. Казвали го Юон от Бордо. Веднъж му се случило да отиде по работа в Париж, столицата на царството.

Но когато влязъл през големите крепостни врати, неочаквано го нападнали неколцина въоръжени мъже, които имали на лицата си маски. Той пронизал едного от тях с меч си, а другите се разбягали. Сетне се запътил към двореца да се оплаче на краля, че негови хора са му натъкмили засада, за да го убият.

Рицарят не подозирал, че оня, когото убил, е синът на краля. Тялото на убития било пренесено в двореца малко преди да се яви там Юон от Бордо.

Щом рицарят влязъл, онези, които били донесли убития княз, го познали и съобщили на краля.

Карл Велики го посрещнал разгневен и отчаян. Преди още да го изслуша, изтеглил меч си и замахнал да му отсече главата. Но рицарите, които стояли около него, спрели ръката му.

– Недей го убива! – рекли. – Той не е искал да усмърти сина ти нарочно, а се е бранел, понеже са го нападнали. Вместо да го убиваш, дай му да извърши някакъв подвиг. Ако е виновен, ще загине. Ако ли е невинен, съдбата ще му помогне.

– Добре – казал кралят. – Ще отидеш отвъд Червеното море, в царството на Годис, в град Вавилон. Ще влезеш в двореца тъкмо когато цар Годис обядва. Без да кажеш дума, ще отсечеш главата на най-любимия му царедворец. А после ще му речеш: „Моят господар, мощният крал Карл Велики, ти заповядва да му подариш хиляда ястреба, хиляда ловджийски кучета и хиляда хрътки. Инак ще прати войски да ти вземат царството.“ После ще му извадиш със собствените си ръце четири зъба от устата и ще му оскубеш мустаците до косъм. Освен това ще доведеш дъщеря му Есклармонда, която е голяма хубавица. Ако извършиш всичко това, ще се ожениш за нея. Ако не го извършиш, ще те обеса. Върви и прави, каквото ти казах!

Карл Велики вдигнал ръка, за да се разбере, че рицарят трябва да си върви. А Юон от Бордо се поклонил, коленичил на едното си коляно и сложил ръка на сърцето в знак на покорност.

– Господарю – казал той, – ще изпълня волята ти. Но не ще ли ми позволиш да взема със себе си десетимата рицари, които вода още от Бордо?

– Може – рекъл кралят, – но с едно условие: на брега на Червеното

море ще ги оставиш и ще продължиш нататък сам.

Когато рицарят напуснал двореца, всички поклатили глави: уверени били, че го чака без друго смърт.

Юон от Бордо тръгнал още на другия ден със своите десет другари. Най-напред минали през една страна, дето не светело никога слънце – Земята на мрака. Ни кучета лаели там, ни петли пеели. Небето било тъмно като олово. Конниците трябвало да се движат през трънливи храсталаци с черни бодливи листа. И реките в оная земя били черни като катран. Хората не пиели вода – тя била отровна, – а ближели росата по листата на дърветата.

После навлезли в друга страна – Земята на жегата. Там било ужасно горещо. Дърветата били с много високи стъбла и чак на върха имало зеленина. Там живеели маймуни и космати хора, кръвожадни – като зверовете. Те не знаели що е хляб, а ядели сурово месо. Повечето били човекоядци. В реките и езерата текла топла жълта вода, горчица.

Като изминали и тая страна, Юон и другарите му навлезли в трета – Земята на верността. Там живеели най-честните люде на света. В тая земя нямало мое и твое. Всичко било на всички. Хората ядели хляб, зеленчук и плодове. Пекли банички, завити в копринен плат, който не изгарял в пещта. На тоя плат приличали и хората в оная страна: в каквито нещастия и да изпаднат, все си оставали честни. Те не се карали, нито се биели. Нямало между тях ни крадци, ни убийци.

Когато излезли от Земята на верността, рицарите навлезли в една пустиня. Дълго пътували по нея, без да срещнат човек. Най-после видели един белобрад отшелник, който постел и се молел. Той живеел в пустинята вече тридесет години и знаел всички земи по света, защото преди това бил пътувал много.

Пустинникът казал на рицарите къде има вода. А за храна им посочил корени, каквито ядял и той самият. Друго нямало там. Когато го запитали накъде е Вавилон, той им казал:

– Два пътя водят за там. По единия се отива за две седмици, а по другия – за година. Ако тръгнете по първия, ще трябва да пресечете една гъста гора, дето живее Оберон, царят на въздушните духове – едно хубаво джудже, което не обича да му се говори. Кажеш ли му дума, веднага отвързва бурята и ветровете и ги пуща да вилнеят. Дърветата почват да се извиват и навеждат чак доземи, реките излизат от бреговете си, земята се разтърсва и се отварят бездни пред човека, светкавици и гръмотевици се явяват по небето. Ако тръгнете пък по другия път, ще трябва да заобиколите гората.

Юон изслушал постника, па рекъл:

– Ние ще вървим по първия път. Не щем да пътуваме година към онова място, дето бихме могли да стигнем за две недели. Съгласен ли си, дядо, да ни отведеш до гората?

– Съгласен съм – рекъл постникът.

Когато стигнали до Обероновата гора, пътниците били изяли всичките си припаси. Те били прегладнели. Конете им вървели бавно, изморени от път и ожаднели.

По едно време постникът, който ги водел, се спрял и казал шепнешком на Юона:

– Оберон! Ето джуджето Оберон!

И наистина, те видели на полянката едно джудже – усмихнато, хубаво и добро, наглед, облечено с дрехи от зелена коприна и златна сърма. На врата му висял рог от слонова кост. Тоя рог бил чудотворен: чуе ли го болен, оздравявал; гладният забравял сво-я глад и жадният – своята жажда. 14 – най-главно – който и да го чуе, веднага се развеселявал: почвал да пее, да скача и да танцува.

Когато конниците приближили, джуджето надуло костения рог и всички се разпели и разиграли. Самите коне почнали да подскочат. Дори и белобрадият постник наченал да се клати и да скача, защото не умеел да танцува. Това траяло, додето Оберон свирел.

Оберон бил син на един силен господар, който управлявал част от Сирия и живеел във висок замък, добре укрепен, разположен в Ливанските планини. На тоя господар се родил син, когото нарекли Оберон. Орисниците, които дошли над люлката на момчето да предрекат що ще стане с него, го надарили с различни дарове. Една му дала хубост и сладък глас, а друга сръчност и бързина; те му подарили и чудотворния рог. Малко по-късно дошла и трета орисница. Когато се приближила до люлката на детето, тя не намерила оставен подарък. Запитала двете си посестрими получили ли са подарък. Те й отвърнали, че видели до люлката една пита мед и една кошница грозде. Първата взела меда, а втората – гроздето. Третата орисница се разсърдила, че не са й оставили подарък, та проклела детето – да не порасне. Бащата на Оберон чул това и пратил веднага една баба да отнесе при люлката тепсия с рачел от дюли. Орисницата се разкажала, че била прибързала да прокълне детето, но не можала да си вземе думите назад. Тогава благословила Оберон да стане цар на въздушните духове – елфите.

Додето конниците пеели и подскочали, Оберон си вдигнал по едно време ръката, спрял да свири и рекъл с ясен, хубав и звънлив глас:

– Чакайте, мои приятели! Недейте ме отминава, преди да ми се поклоните като на цар, защото аз съм цар на елфите.

Но постникът, който, види се, не обичал много Оберона (защото отшелниците смятат духовете на въздуха и тия на земята, водата и огъня за дяволи), казал на рицарите:

– Препускайте напред, без да го слушате!

И те мушнаха конете и препуснаха с все сила.

Оберон се разгневил много. Той плеснал с китката си костения рог и отведнъж се извила буря; дърветата се разклатили и свили надолу, птиците изпадали мъртви. Голямата река потекла с грохот и препречила пътя на конниците.

Те се спрели, но постникът им рекъл:

– Вървете с мене, не бойте се! Всичко това са дяволски измами. Няма ни река, ни буря – тъй ни се струва: Оберон ни лъже.

И те продължили пътя си. Цял час препускали. Всички мислели, че са се отгървали от джуджето. Но ето че отведнъж Оберон се явил отново пред тях.

– Чакайте! – викнал им той. – Аз не съм зъл дух; той старец ви лъже. Поклонете ми се!

Но отшелникът рекъл на рицарите:

– Не му вярвайте! Дяволът никога не казва, че е дявол. Не видяхте ли, че ни мамеше с реката и бурята? Да вървим!

Ала щом тръгнали, царят на елфите надул отново своя рог – и всички заскачали и почнали да се въртят като бесни. Все по-силно свирел Оберон – и те все по-бързо и по-бързо се въртели.

През това време Юон от Бордо си мислел: „Това човече ми се вижда добро. Защо пък да не му се поклоним? Най-сетне ние сме на гости в царството му!“

Оберон разбрал това: той виждал мислите на всички хора. В миг спрял да свири, танцът секнал. Джуджето рекло:

– Юон от Бордо, ти влезе в Париж и уби сина на Карл Велики, без да го познаваш. Той бе завидял на твоето юначество и беше натъквил хора да те убият от засада. Знаем какво ти поръча кралят да извършиш във Вавилон. Ти не можеш изпълни заповедите му без моя помощ. Чуй какво ще ти кажа и остави този луд старец с неговите брътвежи за дяволи. Вие три дена не сте яли. Поздравете ме като цар – и аз ще ви нагостя. Сетне ще ти помогна да надвиеш вавилонския цар.

След малко колебание рицарите се съгласили. Те се поклонили на Оберон, а той ги поканил в своя дворец, който се явил отведнъж пред

тях. Дворецът бил хубав и разкошен. Трапезата била наредена богато.

Като се нахранили, Юон поискал позволение да си тръгне с рицарите.

– Добре – казал царят на елфите. – Вземи най-напред тая златна чаша. Когато пожелаеш, тя сама ще се напълни с най-хубавото вино. Вземи и моя рог от слонова кост. Когато се намериш в опасност, изсвири с него – и аз ще ти се притека на помощ.

Юнакът взел подаръците, поблагодарил на Оберон и се сбогувал с него. Сетне тръгнал със своите рицари, трогнат от голямата доброта на джуджето, което постникът му бил представил като много зло. Той се питал на що се дължи тая крайна любезност на Оберон, ала не можел да разбере.

А ето каква била работата. Оберон се бил спречкал от десетина дни с жена си Титания. Титания била елфа, сиреч самодива, дух на въздуха, който живеел в оная гора. Тя била крилата и лека като водно конче. Дотогава си живеели добре, но току изведнъж се скарали за нищо и никакво. Джуджето си имало някаква работа. Жена му дошла и почнала да обикаля около него и да пее. Оберон я помолил да млъкне, докле си свърши работата. „След това – рекъл – и двама ще пеем, па може и да потанцуваме; но сега ме остави, че бързам.“ Титания се разсърдила: укорила го, че не я обича. Той й казал, че не само съпрузите и съпругите, а често и годениците си не казват един другиму дума, когато са заети с важна грижа, но това не означава, че не се обичат. „Добре – рекла ядосано Титания, – намери ми годеник и годеница, които могат да млъчат поне малко, додето са заедно, и аз ще ти простя; но дотогава дума няма да ти кажа.“

Дълго Оберон търсил такава млъчалива двойка, ала не успял да намери. Той пребродил цялата земя: бърз като вихър и невидим за хората, той отишъл в снежните полета на Скандинавия, после в горещите градове на Египет и Индия; ходил и в Китай, и по островите на океана, и в царството на Византия, България и Италия. Минал и през земята на франките, и през много още страни – славянски, германски, келтски. Но годениците, които срещал, постоянно си приказвали: ни за миг не млъквали.

Царят на елфите се отчаял.

„Титания май има право – си казал той. – Изглежда, че всички годеници са бърбиви.“

Но ето че видял Юон от Бордо как навлиза с хората си. Той знаел, че този юнак е смел, горд, упорит и млъчалив. Повече действувал,

отколкото говорел.

„Да мога – рекъл си Оберон – да помогна на тоя рицар да грабне Есклармонда, дъщерята на вавилонския цар, ще се получи двойката, която търся. Защото Есклармонда е много срамежлива, та от свян не може да приказва, а този и без това си е мълчалив.“

Затова той се заел да помага на Юон.

Преди да се разделят, Оберон му казал:

– На път за Вавилон ще минеш под крепостта Демостър. В тоя замък живее исполин, много силен и жесток, чнаречен Горделивеца. Аз там съм се родил. Баща ми е издигнал замъка. Но Горделивеца нападна крепостта, уби баща ми и завладя замъка. Най-много ми е жал, че той си присвои между другите съкровища на баща ми и една ризница, надарена с чудотворна сила: който я облече, никакъв удар не може да го убие, защото ничие оръжие не може да пробие ризницата.

Пред входа на крепостта стоят двама стражари, облечени с медна броня. Всеки от тях държи по един железен боздуган. Те махат бързо един след друг боздуганите във въздуха и удрят с тях земята. Не само човек, а и птица не смее да влезе в крепостта: боздуганите ще я повалят веднага мъртва. Денем и нощем през цялата година тия двама души въртят ужасните боздугани. Не ти трябва да влизаш в крепостта: заобиколи я, па мини отдолу, по пътя.

Юон стигнал до пътеката, която водела към замъка Демостър. Той бил решил да не слуша Оберон, а да влезе в замъка и да отмъсти на Горделивеца, който бил отнел крепостта и съкровищата на неговия закрилник и приятел. Юон оставил десетимата рицари да го чакат на пътя, а сам поел по пътеката. Когато се изкачил на върха, видял двамата стражи, които махали като луди боздуганите и бъртели с тях земята.

„И двамата са силни – рекъл си рицарят, – но са глупави. Лесно ще ги залъжа.“

Той взел един меден шлем, който лежал на пътеката, останал кой знае от кой убит рицар, закачил го на един висок стълб, забит наблизко, и почнал да го удря силно с меч си. Двамата стражи чули звънтежа и се толкова учудили, че се затекли да видят кой вдига тоя шум. В това време Юон препуснал коня си и влязъл в двора на замъка. Той вързал коня в обора и по голямата стълба се озовал в първия чертог на замъка. Много стаи обходил юнакът, докле стигне в спалнята на исполина. Горделивеца дремел на едно легло от слонова кост и злато. Той бил по-висок от пет метра. Главата му била едра, брадата и мустаците – гъсти, очите – кръвясали, зъбите – като тесли. Пестниците му били толкова големи и

силни, че можел с един удар бик да повали.

Но Юон от Бордо не се уплашил. Той изгледал великана от главата до петите и се спрял сред стаята.

– Кой си ти? – попитал го гръмогласно исполинът.

– Юон от Бордо. Император Карл Велики ме прати да кажа нещо на Годис, вавилонския цар. А ти кой си?

– Аз съм Горделивеца, най-силният исполин на света. Аз плених преди време тоя Годис, при когото отиваш. За да си откупи свободата, той ми подари големия златен пръстен, дето е на кутрето ми, и обеща да ми плаща данък. Аз надвих и Оберон въпреки неговите вълшебства и му взех замъка. Взех му и тая ризница, която може да облече само оня, който не е извършил грях. Ако беше по-голяма, и аз бих я облякъл, но ми е много малка, не ми се хваща.

И като се засмял, исполинът подал ризницата на рицаря, па му казал:

– Облечи я, ако можеш! Давам ти я, защото съм уверен, че не можеш я облече. Който е грешен, тя го стисва и той не може след това да мръдне.

Юон взел ризницата и я облякъл. След това изтеглил меча си и повикал Горделивеца на двубой.

Боят започнал. Юон бил по-слаб от исполина, ала го пазела ризницата: каквито удари и да му нанасял Горделивеца, той не усещал нищо.

Исполинът се уморил.

– Стой! – рекъл. – Дай ми ризницата, а пък аз ще ти дам пръстена. Без него не можеш във Вавилон. Там има четири стени, една след друга; към всяка крепост се минава по подвижен мост, който се пази от силна войска. Пред първия мост ще ти отсекаат дясната ръка, пред втория – лявата, пред третия – десния крак, а пред четвъртия – левия. А пък ако те видят, че носиш моя пръстен, ще помислят, че си ми пратеник, та ще те пуснат в двореца: Годис няма да смее нищо да ти стори.

– Ти искаш да ме изхитриш – рекъл рицарят, – но аз не ще се излъжа. Досега се бих за ризницата. Отсега ще се бия за пръстена. Пригответи се!

И той се хвърлил върху него с изваден меч. Отново се завързал ожесточен бой, който траял дълго. Най-сетне Юон замахнал силно с меча си и отсякъл главата на исполина. Той му взел пръстена и си го сложил като гривна – толкова бил голям. Сетне слязъл при своите рицари.

След много подвизи и приключения конниците стигнали до Червеното море.

– Вие ще останете тук да ме чакате – казал Юон на другарите си, – а аз ще ида във Вавилон.

Но как ще мине морето, като няма кораб?

Оберон следял своя любимец и му пратил едно водно чудовище – змей с два чифта големи крила и с глава на лебед. Юнакът го яхнал и след половин час се озовал на азиатския бряг.

Когато стигнал до първата вавилонска стена, стражарите го спрели на моста, но той им показал пръстена на Горделивеца и те го пуснали. Тъй минал и през четирите крепостни стени и навлязъл в разкошните градини с едри благовонни цветя, чийто мирис зашеметявал човека. Но Юон не се спрял. Той стигнал до голям водоскок всред една гора от лаври и маслини. Наоколо нямало никого. Юнакът се изкъпал и се напил със студена вода, а после тръгнал пак. Най-сетне стигнал до големия дворец на Годис и влязъл вътре.

Царят бил свикал на угощение своите придворни и съюзниците си. Чувала се глъчка, звън на сребърни чаши и на златни блюда. Свирели на флейти, арфи и на китари. Моми пеели и танцували.

Сърцето на Юона биело все по-силно и По-силно, колкото повече се приближавал до пиршеския чертог. Но Юон не мислел да се връща: той не се боял. Ето го че влязъл в големия чертог, дето бил седнал Годис начело на своите сътрапезници. Стените били украсени със злато и скъпоценни камъни, а потонът – със сребро, седеф и червен корал. Поканените носели разкошни дрехи от сърма и свила. Най-разкошни били дрехите на царя: той цял блестял в тях.

Рицарят си спомнил, че трябва да отсече главата на оногова, който е отдясно на царя. Там седял един едър сарацин. Юон не се поколебал. Приближил смело, замахнал с меч и отсякъл главата на сарацина, която се търкулнала на масата и разляла десет чаши с вино.

Годис скочил ужасно ядосан.

– Дръжте го! – викнал той. – Обесете го!

Но рицарят хвърлил пред него пръстена. Тогава царят омикнал. Той спрял онези, които се били спуснали да вържат Юон, и казал на юнака:

– Тоя пръстен те спасява. И петстотин мои съюзници да беше убил, пак не бих ти отмъстил. Кажми, какво искаш?

– Моят повелител Карл Велики – рекъл Юон – се чуди, че от всички царе на Изток само ти не признаваш неговата власт. Той иска да му пратиш хиляда ястреба, хиляда ловджийски кучета и хиляда хрътки. Исква още белите ти мустаци и четири твои зъба. Най-после иска и дъщеря ти Есклармонда, която ще омъжи за мене.

– Твоят цар е луд – се развикал Годис. – Той ми прати вече петнадесет посланици, но никой от тях не се върна при него. И ти ще отидеш при тях. Наистина засега те закриля тоя пръстен. Я ми кажи, как си го добил?

– Аз убих твоя господар исполина Горделивеца и му взех пръстена. Като чули това, всички уловили мечовете си и се приготвили да се нахвърлят върху дръзкия рицар.

Юон почувствувал, че смъртта му приближава. Той решил да повика на помощ Оберон, макар че не вярвал она да му помогне, след като не послушал съветите му. Надул рога и почнал да свири с все сила.

Оберон го чул отдън гората, но пожелал да го накаже за това, че е отишъл в замъка Демостър, и не му се притекъл на помощ.

Юон свирел, всички наоколо почнали да пеят и танцуват. Но рицарят не е цар на въздушните духове – той скоро се уморил, дъхът му отслабнал, рогът млъкнал. Тогава сарацините, арабите и монголци-те се опомнили и извадили мечовете си. Юон се пазел. Той отблъсвал ударите, защитаван от ризницата, и ранил мнозина. Ала накрай го надвили, понеже бил един срещу триста. Хванали го и го отвели пред Годис.

Царят заповядал да му снемат ризницата, да му вземат рога и чашата и да го хвърлят в тъмница: там да умре от глад.

И той наистина би умрял от глад. Но хубавицата Есклармонда, която се научила, че безстрашният рицар е дошъл да я вземе, влизала тайно в тъмницата и му носела храна и вода.

В това време братът на Горделивеца, исполинът Аграпарт, също силен и едър като него, се научил за братовата си смърт. Очите му светнали от гняв. Той грабнал своя меч, който шестима души не биха могли да повдигнат, и си облякъл ризницата, в която биха се събрали четирима.

Аграпарт влязъл в двореца на Годис. Никой от стражите не посмял да го спре. Тежките му стъпки разклатили масите и чашите: с виното се съборили и разлели. Исполинът влязъл в чертога, хванал царя за шията. Дигнал го и го изправил пред себе си, па го разклатил и му рекъл:

– Чух, че убиецът на брата ми бил тук. Ти знаеш за това убийство, а не си заповядал още да го обесят. Навярно ти си го пратил. Цар Годис почнал да се оправдава. Той казал, че не е обесил убиеца, но го е уморил от глад, което е все едно.

– Не е все едно – казал ядосано исполинът. – Аз те викам на двубой – тебе или она твой боец, който би пожелал да се бие вместо тебе.

Царят събрал най-юначните си мъже и им казал, че ще даде Есклармонда и половината си царство на оногова, който излезе да се бие с

Аграпарт вместо него. Но никой не се обадил: всички се изплашили.

Тогава дошла самата Есклармонда и рекла на баща си:

– Рицарят, когото затвори, е още жив. Може той да се съгласи.

– Добре – казал царят. – Повикайте го!

Извикали Юон от затвора. Годис му казал, че ще му даде дъщеря си и половината царство, ако излезе срещу великана.

– Излизам – отвърнал Юон. – Само че искам да ми върнеш рога от слонова кост, златната чаша и ризницата. Инак не ща: друг да се бие.

Той знаел, че друг никой не ще посмее да се бие.

– Връщам ти ги веднага – казал Годис и му ги дал. Освен това той подарил на рицаря най-силния си кон и най-хубавия си меч.

Юон не знаел дали Оберон не му се сърди още: без негова помощ той не би надвил исполина. Ала щом си облякъл ризницата, разбрал, че джуджето му е простило: инак ризницата не би му се хванала. Той възседнал коня и се впуснал срещу Аграпарт.

Двамата бойци се срещнали на коне. Още при първия удар на копията и щитовете и двамата паднали от конете – тогава силно се сблъскали. Но тутакси скочили и изтеглили мечовете.

Юон халосал исполина с такава сила, че му пробил бронята и го наранил. Очевидно царят на въздушните духове му помагал.

Исполинът Аграпарт бил по-умен от брат си.

„Ако ме прободете още веднъж – си казал той, – тоя рицар ще ме усмърти.“

И той хвърлил меча, вдигнал ръце, коленичил и казал:

– Признавам: победен съм.

Рицарят го отвел при царя; Аграпарт коленичил и заявил, че ще му бъде подчинен. След това си отишъл.

Тогава Годис дал голямо угощение в чест на рицаря, който го е отмъстил в двубоя. Яли, пили и се веселили. Най-сетне Юон извадил златната чаша, направил над нея знак с ръката си и тя се напълнила с вино. Рицарят я подал на царя.

Но щом Годис я приближил до устните си, чашата тутакси се оказала празна.

– Що е това? – викнал той. – Ти се подиграваш с мене.

– То е затуй – казал рицарят, – че си много грешен. Признай си греховете и се разкай – и чашата ще се напълни.

Всички наоколо били оскърбени. Те наскачали и изтеглили мечовете си. Юон видял, че отново ще почне бой.

– Дано Оберон ме чуе тоя път! – си казал той и надул рога.

Царят на елфите го чул.

„Моят приятел Юон от Бордо тръби – рекъл си той. – Хайде да му помогна. Той е малко непослушен, ала има чисто сърце и не знае що е страх. Ще му се притека на помощ.“

И Оберон тутакси се явил, последван от сто хиляди въоръжени мъже. Те оковали Годис и неговите съюзници. Сам Оберон отвел царя при юнака и казал на Юон да му вземе главата.

Но на рицаря не трябвала цялата глава. Той я отсякъл, извадил ѝ четири зъба, изскубал ѝ мустаците и ги прибрал. После заповядал да вържат хиляда ястреба, хиляда ловджийски псета и хиляда хрътки и да ги отведат на Карл Велики.

Дошла Есклармонда. Той я качил на коня си. Тя била хубава като самодива – чернокоса, черноока, с бляскав поглед и мургава кожа, – с устни като малини.

Когато излезли от двореца, видели, че Оберон ги чака. Той ги качил на въздушната си колесница, която била крилата и летяла много бързо. И тримата се понесли с чудна бързина над градовете, реките и пустините на Азия. През това време царят на елфите обяснил на момъка и момата, че в замяна на помощта, що им е оказал, те трябва да му обещаят, че ще мълчат, додето минат морето.

Те обещали: мъчно ли е да се мълчи? Това им се виждало много лесно: и двамата не били приказливи.

Въздушната колесница спряла на морския бряг; там чакал хубав кораб. Оберон ги отвел на кораба, сбогувал се с тях и им напомнил обещанието. Сетне той изчезнал и корабът се понесъл бързо по вълните.

И тоя кораб бил вълшебен. Гребци не се виждали. Дойде ли време за обед или вечеря, явявала се трапеза, наредена с отбрани ястия. Над морето плували големи птици, но не смеели да се приближат до кораба. Надалеч се вдигала буря и вълните кипели, ала там, дето плувал корабът, морето било тихо и небето синьо над него. Вятърът надувал платната и корабът летял с нечута бързина.

Юон и Есклармонда мълчели: те помнели какво са обещали на доброто джудже. Но ето че минал ден, два, три, пет, десет. Може ли толкова време да се мълчи?

Една вечер на заник слънце двамата годеници стояли и гледали небето. Слънцето потъвало зад спокойното море. Синината на водата се преливала в хиляди обаятелни цветове: теменужен, румен, небесносин, тънморав, изумруднозелен, златист. А над леко накъдрените вълни блестели малки облачета, обагрени от залязващото слънце.

– Колко е хубаво! – викнала неволно Есклармонда.

– Наистина е хубаво! – отвърнал Юон също без да иска. Двамата веднага разбрали, че са сбъркали. Досетили се, че са нарушили обещанието си. Небето изведнъж се помрачило, явили се черни облаци, буен вятър задухал. Морето се развълнувало цяло, корабът почнал да се люшка. Огромни вълни се заиздигали и наченали да заливат кораба. Есклармонда се уплашила и се притиснала до Юона. Рицарят мълчаливо я прегърнал.

Бурята продължила цяла нощ. Чак на сутринта небето се изяснило, дъждът престанал, морето се успокоило. Показал се остров. Корабът спрял до брега. Момъкът и момата излезли и все още не смеели да продумат дума.

През това време Титания и Оберон се помирили, защото елфата видяла, че наистина има годеници, които могат да мълчат дори и когато са заедно, и то не един, а цели десет дни.

Когато излезли на острова, Юон и Есклармонда видели, че ги чака царят на елфите със своята крилата колесница. Той им се усмихнал, шеговито ги сгълчал за непослушанието, но казал, че им прощава. Те се качили на въздушната колесница и скоро стигнали в столицата на Карл Велики.

Императорът посрещнал с голямо тържество рицаря и годеницата му. Нея той целунал по челото, а нему казал, че със своите чудни подвизи е изкупил вината си за неволното убийство на сина му. Отпразнували сватбата на Юон с Есклармонда. Двамата младоженци заживели честито.

Един ден Оберон се явил пред рицаря и му казал:

– Юоне, след три години ти ще наследиш царството ми и вълшебната ми сила. Аз мога да ги предам на оногова, комуто си искам. Тебе съм избрал. Твоят приятел и закрилник Оберон ще остави земята и ще отиде другаде, дето е по-хубаво оттук. Съгласен ли си да го заместиш, като станеш цар на елфите?

Преданието не казва що е отговорил Юон от Бордо на Оберон. Навярно се съгласил. Защото не е потребно царят на въздушните духове да бъде без друго джудже.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4859>]